

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2128/07
19.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене ББ, чији је пуномоћник адвокат БА, ради исељења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.15592/06 од 16.02.2007. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.15592/06 од 16.02.2007. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.бр.4798/05 од 08.02.2006. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. _ површине _ м2 који се налази на трећем спрату зграде бр.аа, у улици _____ у _____, као и захтев да му га испражњеног преда у posed. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове спора исплатом износа од 31.500,00 динара, у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.15592/06 од 16.02.2007. године преиначена је пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.4798/05 од 08.02.2006. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. _ који се налази на __ спрату зграде бр. аа, у улици _____ у _____ и да исти испражњен, преда у posed тужиоцу, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 19.900,00 динара, а све у року од 15 дана од дана пријема преписа исте.

Против правоснажне пресуде тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана стога што доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је земљишно-књижни власник предметног __ обног стана површине 75 м2, на којем је сада покојни Живојин Ерић био купац стана на неодређено време по решењу Првог општинског суда у Београду Р.357/94 од 15.09.1994. године, које замењује уговор о закупу предметног стана на неодређено време. Он је __.2005. године закључио брак са туженом, која се уселила у предметни стан и од тада га држи; а __.2005. године је преминуо.

На бази утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, закључивши да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 34. важећег Закона о становању, како је то погрешно нашао првостепени суд. Обзиром да је тужена лице које се удајом __ месеца 2005. године уселило у предметни стан у својини грађана, на којима се после 29.07.1973. године, односно ступањем на снагу Закона о стамбеним односима ("Службени гласник РС", бр.29 од 21.07.1973. године) не може стећи станарско право, односно право закупа на неодређено време. Консеквентно томе, другостепени суд је правилно тужиоцу као земљишно-књижном власнику истог, пружио тражену петиторну заштиту, са правног становишта Врховног суда, у смислу члана 37 новелираног Закона о основама својинско правних односа.

Ревидент неосновано сматра да је другостепени суд доношењем побијане пресуде погрешно применио материјално право пошто се само паушално позвао на одредбе цитираног Закона о стамбеним односима, не наводећи притом ни један конкретни члан тог Закона, који је применио. Ово стога што је одредбом члана 2. Закона о стамбеним односима ("Службени гласник РС бр.29/73), који је ступио на снагу 29.07.1973. године, прописано да се станарско право може стећи само на стану у друштвеној својини, односно не и на стану у својини грађана. То даље значи да се за случајеве "про футуро" (осим за лица која су до дана ступања на снагу тог Закона, стекла својство носиоца станарског права на таквом стану у смислу члана 80 ст.1. истог Закона) на стану у својини грађана не може стећи станарско право. односно

Смислу члана 33 ст.1. овог закона, на стану у својини грађана не може стати станарско право, односно право закупа на неодређено време. Зато тужена удајом и усељењем у предметни стан (у својини тужиоца) _____ месеца 2005. године, не може стећи својство корисника тог стана као члан породичног домаћинства свог сада покојног супруга ПП који је био његов закупца на неодређено време по судском решењу из септембра месеца 1994. године.

Следствено томе, у конкретном случају се не може применити одредба члана 34. Закона о становању ("Службени гласник РС" бр.50/92 од 25.07.1992. године, са изменама и допунама) важећег у време смрти последњег закупца стана на неодређено време на предметном стану, на шта ревидент неосновано претендује. Зато што се испуњеност услова за стицање права закупа на неодређено време у смислу цитиране законске одредбе, цени у ситуацији која настане после смрти или исељења бившег закупца стана на неодређено време, а на бази стеченог статуса корисника и члана његовог породичног домаћинства. За статус тужене релевантна је чињеница што се тужена у предметни стан уселила 2005. године па без обзира на чињеницу да је била удата за свог сада покојног супруга ПП тужена није могла стећи својство члана породичног домаћинства носиоца станарског права ради коришћења стана у приватној својини.

Правилно је одлучено и о трошковима овог спора у смислу члана 161. ст.2. у вези чланова 149. ст.1. и 150. ЗПП.

Са изложених разлога Врховни суд је применом члана 405. ст.1. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуди.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС